

[Chr. Christensen]

krav, der fra samfundets side må stilles til en monopoliseret radio.

Forslaget kan også rejse det spørgsmål, om Danmarks Radio tilhører Danmarks Radios medarbejdere, eller om den tilhører Danmarks Radios brugere. Efter forslagens sammensætning af radiorådet med 6 medlemmer valgt af det meget, meget store repræsentantskab og 5 medlemmer valgt af medarbejderne synes vi, at Danmarks Radios brugere vil få en så reduceret indflydelse, at vi ikke kan medvirke til forslagens gennemførelse.

Jeg vil dog gerne sige, at vi har sympati for den tanke, der ligger i forslaget, om, at monolet brydes, og også for den tanke, der er givet udtryk for med hensyn til decentraliseringen.

Kristeligt folkeparti har i øvrigt gjort sig sine synspunkter klart desangående, og vi vil i løbet af kort tid fremsætte vore synspunkter her i tinget i form af et lovforslag.

Ib Christensen (DR):

Ifølge SFs forslag vil radiorådet kun få økonomisk og administrativt ansvar, mens programansvaret flyttes til et repræsentantskab af en så omfattende sammensætning, at det formentlig kun bliver en snakkeforsamling uden nogen som helst reel indflydelse.

Jeg synes, det er meget dårligt, at man foreslår, oven i købet i to ombæring, repræsentanter for lytter- og seerorganisationer, for oplysningsforbund m. v., som vi jo ved hurtigt afslører sig som forklædte socialdemokrater, forklædte venstremænd eller forklædte konservative. Det ved vi fra det gamle radioråd, og det vil formentlig næppe blive anderledes – tværtimod – ved denne ordning. Vi ved, hvordan statistikkerne i lytterforeningerne i sin tid var meget afhængige af, hvilken magt det gav dem i radiorådet, og at der direkte blev svindlet med medlemstallene. Det er ikke opmuntrende at prøve at gennemføre eller tage til orde for et forslag, der genopretter disse dårlige tilstande. Dette repræsentantskab vil blive Tordenskjolds soldater af etablerede og bedrevidende, og det er et stort spørgsmål, om det vil ændre så farlig meget ved de politiske magtforhold i Danmarks Radios styrelse.

Medarbejderrepræsentationen må på den anden side siges at være overvældende i ra-

diorådet med 5 ud af 11 medlemmer. Man må sige, at erfaringerne fra sundhedsstyrelsen, der domineres af læger, og fra Advokatrådet, der domineres af advokater, ikke gør det særlig indlysende, at man også skal have et Danmarks Radios radioråd, som domineres af medarbejderne. Jeg synes, det er alt for farligt, at dette indflydelsesrige monopol, som er den fjerde magts, informationsmagts, største og vigtigste enkeltfaktor, skal styres af medarbejderne. Lige så farligt eller endnu farligere er det i dag, hvor det styres af de politiske magthavere.

Jeg kan derfor godt give SF den koncession, at intentionen med hensyn til at bryde det politiske magtforhold i Danmarks Radio og dets helt øjensynlige afhængighed af visse partier er meget god, men jeg tvivler altså på, at SFs forslag vil ændre så farlig meget på kendsgerningerne, når det kommer til stykket.

Dertil kommer jo, at medarbejderne i Danmarks Radio på de ledende poster, og såmænd også mange af de menige medarbejdere, i påfaldende grad er skabt i radiorådets politiske magthaveres billede. Vi ser, hvordan betegnelsen S og V kan sættes på en lang række medarbejdere, ikke mindst i ansvarsfulde stillinger, men også andre.

Alt dette taler ikke til fordel for SFs forslag, må jeg sige. Intentionen kan altså være meget god, på adskillige punkter endda, men jeg tror altså ikke, at dette ændrer så farlig meget. Der skal mere gennemgribende ændringer til.

Det, der i virkeligheden skal til, er en ordning, der med stensikker garanti udskiller politikerne, og som gør, at medarbejdernes indflydelse bliver som på andre virksomheder. Jeg henviser til vores lovforslag, som om føje tid vil blive genfremsat, og til hr. Bertel Haarder kan jeg bemærke – hvis han ellers var til stede – at dér vil han finde det brugbare alternativ.

De regionale programudvalg i SFs forslag er et fremskridt i forhold til det bestående, men jeg vil konkludere, at selv om man positivt kan sige, at SF har ønsket at bryde med det bestående, så er det et spørgsmål, hvor stærkt bruddet bliver. At man blot erstatter tingene med noget, som man har haft dårlige erfaringer med – i hvert fald delvis – taler jo ikke til fordel for forslaget.